

Arrest

nr. 263 746 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster dienen beiden op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 juni 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J.N.R.L.(...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op X 1974 in de stad San Miguel (departement San Miguel). U groeide samen met een broer van u op in San Miguel bij uw grootmoeder en enkele tantes. U hebt een andere broer die bij uw moeder opgroeide in San Salvador, en daar nog steeds met haar samenwoont. U ging tot de 9de graad naar school en leerde tegelijkertijd automechaniek en het schilderen van bussen en vrachtwagens aan in een garage. In 1993 ging u op eigen benen staan en trouwde u. U ging inwonen bij uw schoonfamilie in Las Placitas. U woonde nadien 10 jaar in Ciudad Pacifica, in San Miguel, met uw toenmalige vrouw en haar kind. U scheidde van uw vrouw en u leerde uw huidige partner G.Y.R.E.(...) (CGVS X, o.v. xxx) kennen in augustus 2009, toen u als wegenwerker in het dorp Intipuca werkte. U ging een relatie met haar aan en u ging bij haar familie in het gehucht El Bartolo inwonen, bij Intipuca. Uw schoonfamilie was actief in de landbouw, zij verbouwden maïs en watermeloen. Vanuit het huis van uw schoonfamilie baatte u uw eigen zaak uit in het herstellen en schilderen van auto's, vrachtwagens en bussen. U kreeg op 20 juni 2010 een zoon met uw partner, A.R.R.R.(...) genaamd, die opgroeide in El Bartolo.

Op 1 januari 2018 werd u door een onbekende man gevraagd om 20 dollar te lenen. U stemde toe om hem 20 dollar te lenen. C.F.(...), een oom van uw partner, had die persoon gezien en hem geïdentificeerd als M.(...). C.F.(...) zei u toen tevens dat het best was dat u hem het geld had gegeven, en dat u het geld niet zou terugkrijgen. Hieruit begreep u dat het een bendelid betrof. Toen M.(...) een week later terug aan uw poort stond met dezelfde vraag om 20 dollar te lenen weigerde u, zeggende dat u het geld niet had. M.(...) stapte toen kwaad weg, en kwam enkele dagen later terug met een kompaan. Zij legden u toen op om wekelijks 40 dollar te betalen, of dat het leven van uw gezin anders in gevaar zou zijn. Een week na deze laatste ontmoeting lichtte u uw partner hierover in. U bleef deze renta wekelijks betalen.

Toen in de loop van 2019 een nieuwe regering soldaten naar de steden stuurden om de bendes daar te verdrijven, trokken vele benedeleden de bergen in. Op 15 september 2019 werd u door de bende gevraagd om 10 porties voedsel te voorzien voor de benedeleden in de bergen, bovenop de 40 dollar die u wekelijks diende te betalen. Uw zoon moest dat eten naar de benedeleden brengen, omdat het minder in het oog van de politie zou springen als een kind met grote hoeveelheden voedsel de bergen inwandelde. Kinderen brachten immers vaker voedsel naar hun ouders en familie die in de bergen werkten in de landbouw.

U wilde niet ingaan op deze vraag, en u wist de bende af te houden door te zeggen dat u over die vraag moest nadenken, en dat u geen extra geld voor het gevraagde eten kon missen. Nog op 15 september 2019 besliste u samen met uw partner dat u het land zou verlaten. U vertelde uw schoonvader en schoonbroer over de problemen, en zij besloten u te helpen met het aanschaffen van een vliegtuigticket door elk een koe te verkopen. Zo gaven zij u elk 500 dollar. Op 8 oktober 2019 had u al het nodige geld verzameld en kocht u de tickets naar België.

U vertrok samen met uw partner en zoon op 7 november 2019 met het vliegtuig uit El Salvador, en landde op 8 november 2019 in België, waar u op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u volgende documenten in: uw paspoort, uw identiteitskaart (beiden origineel), de geboorteakte van uw zoon (kopie), 12 foto's van u en uw woon- en werkplaats, betaalbewijzen energie en water (kopie), een verkoopbewijs van meubels (kopie) en enkele berichten omtrent gewelddadige incidenten (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kunnen de motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming omwille van verschillende ongeloofwaardige elementen niet overtuigen.

U verklaarde dat uw problemen begonnen waren nadat u sinds januari 2018 wekelijks renta moest betalen aan de bende MS. De eerste ontmoeting met die bende vond plaats op 1 januari 2018, toen het bendelid M.(...) u kwam vragen om 20 dollar te lenen (NPO, P.13). Door de manier waarop u deze vraag gesteld werd, vermoedde u meteen dat het geen gewone vraag betrof: "Als er iemand die je helemaal niet kent over geld komt praten, dan denk je het ergste" (NPO, P.16). De interactie had danig indruk gemaakt: "Ja, want hij kwam serieus op me af en zei: "maestro, je moet me 20 dollar lenen". Ik voelde angst, een soort dreiging" (NPO, P.16). U kende M.(...) op dat moment nog niet, maar C.F.(...), de oom van uw partner en tevens uw buurman, had die uitwisseling vanuit zijn tuin gezien en had u verteld over hem: "De mensen die me vroegen wat M.(...) daar deed, zij kenden hem wel. Van die persoon weet ik dat. Die vroeg me wat M.(...) hier deed, en ik zei dat hij geld wilde lenen. Die persoon vroeg me of ik het had uitgeleend. Ik zei ja. "Dat is goed", zei de ander. Zo ontdekte ik dat M.(...) op het slechte pad was" (NPO, P.16-17). C.F.(...), die was opgegroeid in Intipuca en M.(...) kende, vertelde u aldus impliciet dat M.(...) een bendelid was (NPO, P.17).

Hoewel u dankzij C.F.(...) al snel begrepen had dat u met een onguur type te maken had gekregen, ging u de week nadien, toen M.(...) opnieuw naar uw huis was gekomen om weer 20 dollar te lenen, niet op zijn vraag in (NPO, P.13). U had M.(...) gezegd dat u het geld niet had, waarop M.(...) kwaad wegliep (NPO, P.18). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u effectief geen 20 dollar in huis had die u M.(...) had kunnen geven: "Nee, want ik werkte in zo'n situatie waarin er me bv een auto werd gebracht om te schilderen. Dan vraag ik een voorschot om zo het materiaal te kunnen kopen. Soms heb ik dan wat over, soms niet. Soms moet ik alles besteden aan het nodige materiaal. Die keer had ik het niet" (NPO, P.18). Het is erg opvallend dat u als zelfstandige geen 20 dollar in huis had. Dat u zelf materialen aankocht impliceert dat u constant contant geld in huis moest hebben. U verklaarde daarbij 3 opdrachten per week te hebben, en 800 dollar per maand te verdienen (NPO, P.18). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u die 20 dollar niet kon voorleggen.

Kort nadat M.(...) u die 2de keer tevergeefs had gevraagd om hem geld te lenen, is M.(...) met een kompaan terug naar uw huis gekomen, en zei hij dat u vanaf dan wekelijks 40 dollar moest betalen aan

de bende als u de levens van uw familieleden wilde sparen (NPO, P.20). Sindsdien betaalde u wekelijks renta aan verschillende bendeleden, waaronder vaak aan M.(...): "Ja, hij kwam van tijd tot tijd. Na een week, of na 2 weken" (NPO, P.21). Hoewel M.(...) nog regelmatig langskwam, heeft C.F.(...) u nooit meer over hem aangesproken: "Het kan zijn dat hij het nog heeft gezien, maar hij heeft het me niet meer verteld" (NPO, P.21). C.F.(...) woonde nochtans slechts 2 huizen verderop, en stond tevens dichtbij uw familie (NPO, P.17). U hebt C.F.(...) echter verder nooit verteld dat u renta moest betalen, noch heeft C.F.(...) u er ooit nog naar gevraagd: "Hij dacht gewoon dat het over die enkele keer ging dat hij me die 20 kwam vragen" (NPO, P.19). C.F.(...) zou evenmin over het voorval hebben gesproken met uw schoonvader, zijn broer (NPO, P.19). Die stilte is opmerkelijk, omdat C.F.(...) enerzijds wist of althans sterk vermoedde dat M.(...) een bendelid was en er anderzijds van op de hoogte was dat hij u geld afhandig had gemaakt (NPO, P.17). Wanneer u gevraagd werd wat u zou doen als u wist of vermoedde dat een nauw familielid renta moest betalen antwoordde u het volgende: "Uiteraard zou ik er met hen over praten" (NPO, P.22). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat C.F.(...) wist dat een vermoedelijk bendelid u 20 dollar had afgetrosgeld en daar verder niets over had gezegd tegen iemand van de familie, noch dit enigszins had opgevolgd met u. Temeer daar hetzelfde bendelid het volgende anderhalf jaar nog ettelijke keren aan uw poort zou hebben gestaan om renta te innen.

De directe aanleiding voor uw vlucht uit El Salvador op 7 november 2019 betrof de bijkomende vraag van de bendeleden die u reeds renta vroegen, om uw zoon voedsel te laten brengen naar de bendeleden in de nabijgelegen bergen (NPO, P.13). Deze vraag werd u voor het eerst gesteld op 15 september 2019 (NPO, P.12). U legde uit dat de bende wilde dat een kind hun eten zou brengen omdat het in uw regio de gewoonte was dat landbouwers hun kinderen hun eten kwamen brengen, en de politie dan ook niet wantrouwig zou staan tegenover een kind dat met grote hoeveelheden eten naar de bergen gaat: "De mensen weten dat, en de politie weet dat, dat kinderen eten brengen naar hun vader. Daarom hebben ze die methode gekozen, om zo geen argwaan te wekken over naar wie ze dat eten zouden brengen" (NPO, P.24). Het is opvallend dat uw zoon zou gevraagd zijn om voedsel te brengen naar de schuilplaats van de bende. Uw zoon valt immers niet binnen het profiel van dit soort voedselleveranciers, aangezien het de gewoonte is dat de kinderen voedsel brengen naar hun ouders die als landbouwers op het veld aan het werken zijn, en u daarentegen in een huis werkte als autohersteller. Ook de politieagenten van de streek, die u tot op zekere hoogte kende (NPO, P.24) zouden dat weten. Dat het in de periode waarin de bende u vroeg om uw zoon voedsel te laten brengen niet in u opkwam om de bende hun eis op die manier te weigeren is weinig geloofwaardig.

Daarenboven is het erg onvoorzichtig van de bende om hun schuilplaats prijs te geven aan iemand wiens vader reeds door hen afgeperst wordt. Er kan bezwaarlijk loyaliteit verwacht worden van iemand die tevens afgeperst wordt: aldus zou het voor de bende het risico danig vergroten dat hun schuilplaats zou worden ontdekt indien zij de locatie van hun schuilplaats aan u zouden vrijgeven. Nochtans zou voorzichtigheid van de bende in deze situatie verwacht worden, want zoals u had aangegeven was de bende de bergen ingevlucht nadat ze door de overheid uit de steden werden verjaagd: "Dat was toen 1 van de eerste dingen wat de huidige president deed: de troepen naar de steden sturen en de leden van de bendes eruit gooien, waardoor de bendeleden de bergen invluchtten" (NPO, P.23). Het is dan ook merkwaardig dat de bende net uw zoon uitkoos om voedsel te laten leveren. Temeer daar het merendeel van de bewoners van uw regio wel landbouwers zijn (NPO, P.8), en dat er dus zonder enige argwaan te wekken bij de politie aan de kinderen van de vele aanwezige landbouwers kon gevraagd worden om het voedsel te leveren. U weerlegde dat, omdat aan landbouwers doorgaans geen renta werd gevraagd, aangezien zij niet genoeg geld verdienen: "Landbouwers persen ze niet af, want zij verdienen slechts 5 dollar per voormiddag" (NPO, P.10). Echter is het afstaan van voedsel bezwaarlijk hetzelfde als renta betalen, zeker voor landbouwers. Aangezien landbouwers ongetwijfeld minder animositeit jegens de bende koesteren wegens het niet betalen van renta, zou het bovendien ook minder riskant voor de bende zijn om hun schuilplaats aan het kind van een landbouwer prijs te geven. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom in een landbouwgebied net uw zoon werd gevraagd om voedsel te leveren in de bergen.

U verklaarde dat de bende de vraag omtrent de voedsellevering door uw zoon sinds 15 september 2019 wekelijks herhaalde, telkens zij renta kwamen ophalen, en dat u hen met moeite tot aan uw vertrek kon afhouden (NPO, P.25). Dat u aan deze eis van de bende vanaf 15 september 2019 tot aan uw vertrek op 7 november 2019 kon ontkomen is dan ook zeer opvallend. De vraag werd u nochtans immers elke week gesteld: "Ze vroegen het me altijd" (NPO, P.26). De bende vroeg om 10 porties voedsel (NPO, P.25), en oefende druk uit op u om toch toe te stemmen: "Ik voelde echt een druk, elke keer dat ze me vroegen of ik er over had nagedacht" (NPO, P.26). Hoewel deze voedselleveringen duidelijk belangrijk waren voor de bende, verklaarde u hen met verschillende smoesjes te kunnen afhouden: "Ik zei dat het

me niet gelukt was om meer geld bijeen te krijgen" (NPO, P.26), "...dan probeerde ik hun aandacht af te leiden van dat eten, dan probeerde ik een excuus te vinden om tijd te winnen" (NPO, P.25).

Die strategie bleek succesvol, want er kwamen geen repercussies van de bende voor uw impliciete weigering om voedsel te leveren: "Verder niets. Ze hebben me nooit getoond dat ze tevreden waren, maar ook nooit getoond dat ze boos waren" (NPO, P.26). Hoewel de bende u wekelijks vroeg om uw zoon voedsel te laten leveren, brachten zij anderhalve maand geduld op voor het uitblijven van een duidelijk antwoord van u. Dat geduld staat in schril contrast met de meedogenloosheid die u de bende toedichtte tijdens uw persoonlijk onderhoud. U beschreef op verschillende momenten immers hoe gewelddadig de bende was bij het uitblijven van betalingen, beschrijvingen waaruit allerm minst geduld bleek: "Betalen ze dat niet, vermoorden ze hem. Ik spreek nu over de periode van toen ik daar vertrokken ben" (NPO, P.10), "Ik heb eens voor een klant een mototaxi geschilderd, en in diezelfde sector werden mensen dat bedrag opgelegd, en die chauffeur van de mototaxi kon niet langer betalen. Als je dat opzoekt in de gegevens van Intipuca zal je zien dat ze die chauffeur vermoord hebben" (NPO, P.10), "Je moet betalen. Betalen, betalen, betalen. En al je niet langer kan betalen, dan geven ze je 2 opties. Ofwel je zaak verlaten, en dan zijn er ook mensen die zeggen: "hoe kan ik mijn gezin onderhouden?", en de andere optie is dat ze hen vermoorden" (NPO, P.11).

Het is weinig geloofwaardig dat de bende voor uw specifiek geval zoveel geduld zou opgebracht hebben, wanneer u zelf beschreef hoe ongeduldig de bende was in andere, gelijkaardige gevallen. Dat de bende geduld opricht voor het feit dat u geen voedsel kon leveren is daarbij des te opvallender, aangezien u woonde bij uw schoonfamilie, die landbouwers waren en maïs en watermeloen teelden (NPO, P.9). Daarenboven had uw partner G.Y.R.E.(...) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard dat de bende niet bepaald kieskeurig was met betrekking tot welk voedsel geleverd zou worden: "Gelijk wat" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.11). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u met smoesjes kon ontkomen aan de voedselleveringen, en repercussies van de bende kon vermijden, temeer u gemakkelijk toegang had tot zulke basisproducten.

De 40 dollar renta die u al sinds januari 2018 wekelijks betaalde, betaalde u voor het laatst in de 3de week van oktober 2019, meer dan 2 weken voor uw vertrek (NPO, P.26). Omdat de bende nog steeds wekelijks 40 dollar verwachtte, en daarbovenop de voedselleveringen wilde, ontweek u hen na die 3de week van oktober 2019 door niet langer te werken en binnen te blijven (NPO, P.26). Omtrent het verloop van die laatste weken voor uw vertrek legden u en uw partner, G.Y.R.E.(...) echter enkele tegenstrijdige verklaringen af. Zo had u aangegeven dat u steeds binnenbleef en nooit meer contact had met de bende, nadat u hen een laatste keer renta had betaald in de 3de week van oktober: "Nee, ik kon er niet mee praten, ik kwam het huis niet uit" (NPO, P.26). Uw partner had echter aangegeven dat u de bende nog had gesproken tot kort voor uw vertrek: "Hij zei hen om hem een paar extra dagen te geven om het bijeen te krijgen. Zij verwachtten dat wij het geld ondertussen zouden verzamelen, maar ondertussen kwamen wij hierheen" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.12). Hieruit blijkt dat u de bende nog in de dagen voor uw vertrek zou hebben gesproken, en dus na de 3de week van oktober. Uw partner bevestigde deze tegenstrijdige boodschap overigens wanneer haar gevraagd werd hoe de bende reageerde toen u in de laatste week van oktober en de eerste week van november niet betaalde: "Hij zei hen dat hij hen de week erop volledig zou uitbetalen" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.9). Deze tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw contact met de bende voor uw vertrek ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas danig.

Dat u pas op 7 november 2019 vertrok uit El Salvador is overigens ook merkwaardig. U had immers op 15 september 2019 reeds beslist dat u het land zou verlaten, en u had op 8 oktober 2019 het nodige geld verzameld en de vliegtuigtickets gekocht (NPO, P.11-12). Waarom u toen tickets kocht om slechts een maand nadien het land te verlaten, terwijl u de intentie niet meer had om de bende nog lang verder te betalen, is volstrekt onduidelijk. Dat u in oktober 2019 tickets boekte om pas een volledige maand later het land te verlaten, terwijl u verklaarde toen doodsangsten uit te staan en een enorme druk van de bende te voelen, is tegenstrijdig. Het feit dat u toen geen tickets aankocht die u veel sneller het land uit hadden gekregen, bevestigt verder dat er weinig geloof aan uw relaas kan gehecht worden.

Ook met betrekking tot de werkwijze van de bende bij het ophalen van de renta legden u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af. U gaf beiden aan dat de bendeleden telkens naar het hek van het domein kwamen om op discrete wijze de renta te innen (NPO, P.20). U werd dan beiden gevraagd wat er zou gebeuren als u niet in het zicht was en de bende de renta wilde ophalen. U gaf duidelijk aan dat uw schoonvader of schoonbroer in zulke gevallen aangesproken konden worden door de bendeleden om u te gaan halen: "Het gebeurde enkele keren dat ik bv onder een auto lag om stukken te vervangen en dat

dan mijn schoonbroer of schoonvader de eerste was die ze zagen. Ze vroegen dan of José er niet was en dan zeiden ze: "Ja, hij is hier" (NPO, P.24). Uw partner gaf echter herhaaldelijk duidelijk aan dat het nooit gebeurde dat een bendelid iemand anders dan u rechtstreeks aansprak: "Als zij niet zien dat je er echt bent, dan naderen ze niet, want zij kwamen altijd tot aan het hek" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13), "De jongen kwam wel voorbij, maar als hij die persoon daar niet ziet, gaat hij niet tot aan de plek waar het geld opgehaald wordt" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13), "Hij is niet dichterbij gekomen, omdat de deal niet met mijn ouders was maar met mijn partner" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13), "Ja, zij waren er nog, maar zij richtten zich tot de persoon die hen zou betalen" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13). Wanneer uw partner uitdrukkelijk gevraagd werd of de bende ooit haar ouders hebben gevraagd of u er was als ze u niet meteen zagen antwoordde ze: "Nee" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13). Deze uiteenlopende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Deze verklaringen van uw partner zijn overigens ook in tegenstrijd met hetgeen volgens u beiden is gebeurd na uw vertrek uit El Salvador. De bende zou nog langsgesproken zijn bij uw huis, om te vragen waar u was (NPO, P.27 & NPO, G.Y.R.E.(...), P.9). Dat er volgens uw partner op dat moment, nadat u bent vertrokken, wel naar u gevraagd zou zijn, is tegenstrijdig met haar eerdere verklaring dat enkel de persoon die afgeperst werd rechtstreeks werd aangesproken.

De lauwe reactie van de bende na uw vertrek is tevens erg opmerkelijk. U had de bende immers wekenlang aan het lijntje gehouden. Volgens de verklaringen van uw partner apprecieerde de bende inkomstenverlies allerm minst: "Zij worden wel kwaad als er iemand is die hun geld aan het geven is, en ze die dan niet meer kunnen vinden" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.9). Desondanks beperkte de reactie van de bende zich tot een eenmalige vraag aan uw schoonfamilie waar u zich bevond (NPO, P.27). U gaf uitdrukkelijk aan dat uw schoonfamilie geen problemen met de bende had ondervonden van uw vlucht uit El Salvador (NPO, P.28). Ook dat is opvallend, gezien uw beschrijvingen van meedogenloosheid en geweld van de bende, en de woede die uw partner beschreef wanneer mensen die renta betalen vluchten (zie supra).

Het geheel van deze elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw documenten bevestigen immers enkel elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan: uw identiteitskaart, paspoort en de geboorteakte van uw zoon bevestigen namelijk enkel uw identiteit, relatie met G.Y.R.E.(...) en de geboorte van uw zoon; de foto's bevestigen enkel dat u werkte als autohersteller en schilder; de facturen en het verkoopdocument bevestigen enkel uw (voormalige) woonplaats te Intipuca; de sms-berichten over gewelddadige incidenten bevestigen enkel die incidenten. Deze documenten bevestigen echter allerm minst hetgeen u verklaarde te zijn overkomen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als zelfstandig autohersteller op het platteland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor

een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, G.Y.R.E.(...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op 13 augustus 1989 in El Bartolo (Canton La leona, Intipuca, departement La Union). U woonde uw hele leven in het gehucht El Bartolo, waar uw familie ook woont. U woonde samen met uw beide ouders, en uw partner en zoon in hetzelfde huis. Uw 2 broers woonden tevens op hetzelfde terrein, en u had nog meerdere ooms en tantes die in de nabije omgeving woonden. Uw familieleden zijn allen landbouwers, die voornamelijk maïs telen. U bent naar school gegaan tot de 5de graad, tot de leeftijd van 15 jaar. U hielp als kind uw vader op het veld, door hem eten te brengen, en uw moeder in het huishouden.

U leerde uw huidige partner, J.N.R.L.(...) (CGVS 19/26256, o.v. xxx), kennen in augustus 2009, toen hij als wegenwerker in uw dorp werkte. U ging een relatie met hem aan en hij kwam bij uw familie in El Bartolo inwonen. Daar baatte hij zijn eigen zaak uit in het herstellen en schilderen van auto's, vrachtwagens en bussen. U kreeg op 20 juni 2010 een zoon met uw partner, A.R.R.R.(...) genaamd, die opgroeide in El Bartolo.

In de loop van januari 2018 vertelde uw partner u dat hij sinds begin januari 2018 afgeperst werd. Een onbekende man, die uw oom C.F.(...) had geïdentificeerd als M.(...), had uw partner op 1 januari gevraagd om 20 dollar te lenen. Uw partner stemde toen toe om M.(...) 20 dollar te lenen, maar toen M.(...) een week later terug aan uw poort stond met dezelfde vraag, weigerde uw partner, zeggende dat hij het geld niet had. M.(...) stapte toen kwaad weg, en kwam enkele dagen later terug met een kompaan. Zij legden uw partner toen op om wekelijks 40 dollar te betalen, of dat het leven van zijn gezin anders in gevaar zou zijn. Een week na deze laatste ontmoeting lichtte uw partner u hierover in. Uw partner bleef deze renta wekelijks betalen.

Toen in de loop van 2019 een nieuwe regering soldaten naar de steden stuurden om de bendes daar te verdrijven, trokken vele bendeleden de bergen in. In augustus 2019 kocht u in anticipatie op eventuele latere problemen uw paspoort, alsook dat van uw zoon. Op 15 september 2019 werd uw partner gevraagd om 10 porties voedsel te voorzien voor de bendeleden in de bergen, bovenop de 40 dollar die hij wekelijks diende te betalen. Uw zoon moest dat eten naar de bendeleden brengen, omdat het minder in het oog van de politie zou springen als een kind met grote hoeveelheden voedsel de bergen inwandelde. Kinderen brachten immers vaker voedsel naar hun ouders en familie die in de bergen werkten in de landbouw.

Uw partner en u wilden niet ingaan op deze vraag, en uw partner wist de bende af te houden door te zeggen dat hij over de vraag moest nadenken, en dat hij geen extra geld voor het gevraagde eten kon missen. Nog op 15 september 2019 besliste u samen met uw partner dat u het land zou verlaten. U vertelde uw vader en broer over de problemen, en zij besloten u te helpen met het aanschaffen van een vliegtuigticket door elk een koe te verkopen. Zo gaven zij u elk 500 dollar. Op 8 oktober 2019 had u al het nodige geld verzameld en kocht uw partner de tickets naar België.

U vertrok samen met uw partner en zoon op 7 november 2019 met het vliegtuig uit El Salvador, en landde op 8 november 2019 in België, waar u op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u volgende documenten in: uw paspoort, uw identiteitskaart, de geboorteakte van uw zoon (alle origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw man R.L.J.N.(...) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers gaan in op de geloofwaardigheid van het relaas en trachten de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen te weerleggen.

Zij verwijzen tevens naar de veiligheidssituatie van zogenaamde ‘returnees’ en benadrukken dat zij reeds problemen van afpersing kenden voor hun vertrek uit El Salvador. Volgens verzoekers zal hun vertrek door de bendeleden worden beschouwd als een daad van verzet waardoor een terugkeer hen in een levensbedreigende situatie zal plaatsen. Zij halen hierbij aan dat de COI Focus van 13 juli 2021 beperkt is tot de terugkeerders uit de VS; informatie over terugkeerders uit Europa is niet voorhanden. Verder argumenteren zij dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegevoel in het land.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpen verzoekers op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en willekeurig is. Verzoekers verwijzen hierbij naar de relevante COI Focussen van het CGVS.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers het persartikel “*Autoridades desbaratan campamento pandillero en San Luis del Carmen, Chalatenango*” van 16 juni 2020.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 28 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in dit geval bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omdat leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) in september 2019 van hen zouden hebben geëist dat, bovenop de 40 dollar die zij reeds sinds januari 2018 wekelijks zouden hebben betaald, hun zoon 10 porties voedsel zou brengen naar de bendeleden in de bergen.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die hun identiteit en herkomst bevestigen, alsook die van hun zoon, de professionele werkzaamheden van verzoeker en hun woonplaats in het gehucht Bartolo, bij Intipuca, volgens de bestreden beslissing een dorp in het departement La Union. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met hun vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.

De sms-berichten over gewelddadige incidenten in El Salvador, kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in dat land. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moeten verzoekers deze in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Na een grondige analyse van de stukken in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers' voorgehouden problemen met bendeleden van MS-13 niet kunnen worden aangenomen daar hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.4. Immers waar verzoekers benadrukken dat de professionele activiteiten van verzoeker als zelfstandig autohersteller hebben geleid tot afpersing, stelt de Raad evenwel vast dat aan deze beweerde afpersing geen geloof kan worden gehecht, gelet op volgende bevindingen.

Vooreerst is het weinig aannemelijk dat verzoeker, toen het bendelid M. een tweede maal naar zijn huis was gekomen om opnieuw 20 dollar te lenen, niet op deze vraag inging (NPO, p.13).

Verzoeker houdt in het verzoekschrift voor dat hij op dat moment nog steeds niet wist dat M. een bendelid was en dat hij veeleer dacht aan een vervelende buurtjongen die vervelend gedrag stelde, maar hij kan hier allerm minst worden gevolgd.

Verzoeker woonde reeds sinds 2009 in Bartolo, een landelijk gehucht bij Intipuca, een dorp, waar hij naartoe ging om materialen aan te kopen en waar hij veel klanten had (NPO, p. 7-8). De bewering dat hij M. niet zouden hebben gekend, terwijl M. gekend zou zijn in de omgeving (NPO, p. 16-17), kan dan ook moeilijk worden volgehouden. Bovendien zou C.F., de oom van verzoekster en tevens hun buurman, de eerste uitwisseling met M. vanuit zijn tuin hebben gezien en verzoeker over hem hebben verteld: *“De mensen die me vroegen wat M.(...) daar deed, zij kenden hem wel. Van die persoon weet ik dat [M. een bendelid was]. Die vroeg me wat M.(...) hier deed, en ik zei dat hij geld wilde lenen. Die persoon vroeg me of ik het had uitgeleend. Ik zei ja. “Dat is goed”, zei de ander. Zo ontdekte ik dat M.(...) op het slechte pad was”* (NPO, p.16-17). C.F., die was opgegroeid in Intipuca en M. kende, vertelde verzoeker aldus impliciet dat M. een bendelid was. Verzoeker antwoordde ook bevestigend op de vraag of C. wist dat M. een bendelid was (NPO, p.17).

Omwille van de algemene context die El Salvador zo kenmerkt, in het bijzonder de sterke aanwezigheid van bendes op het Salvadoraanse grondgebied en de alomtegenwoordigheid van het fenomeen van afpersing zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus 12 oktober 2020), en net omwille van het feit dat verzoeker reeds zou zijn geconfronteerd met iemand die geld van hem wilde 'lenen', kan redelijkerwijze worden aangenomen dat in zulke omstandigheden het veiligheidsgevoel ernstig wordt aangetast wanneer hij te horen krijgt dat de persoon die van hem geld wilde lenen geen betrouwbaar type is. Dit geldt te meer wanneer, volgens verzoekers eigen verklaringen, de eerste ontmoeting reeds een diepe indruk op hem zou hebben gemaakt: *“Als er iemand die je helemaal niet kent over geld komt praten, dan denk je het ergste” en “Ja, want hij kwam serieus op me af en zei: “maestro, je moet me 20 dollar lenen”. Ik voelde angst, een soort dreiging”* (NPO, p. 16).

Gelet op het wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de tweede keer dat M. langs zou zijn gekomen om geld te lenen, niet zou hebben geweten dat M. een bendelid was. Op grond van wat hiervoor wordt besproken, meent de Raad dat verzoeker dit redelijkerwijze al zou moeten hebben beseft of vermoed toen M. voor de eerste keer langs kwam.

In de geschetste context is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker M., de tweede keer dat hij langs zou zijn gekomen, niet opnieuw 20 dollar gaf. Waar verzoeker verklaart dat hij effectief geen 20 dollar in huis had die hij M. had kunnen geven gezien hij afhankelijk was van het aantal opdrachten die hij kreeg aangeboden en hij ook materiaal diende aan te kopen, stelt de Raad vast dat verzoeker M. evenmin op een andere manier tegemoet kwam. Verzoeker had er reeds een sterk onveiligheidsgevoel op nagehouden na de eerste ontmoeting met M. en moet daarna minstens het vermoeden hebben gehad dat M. een bendelid was. Verzoeker was duidelijk op de hoogte van de aanwezigheid van de bende MS-13 in de omgeving, tevens wist hij van afpersingen die door bendeleden van MS-13 aan mensen in Intipuca werden opgelegd en stelde hij *“betalen ze dat niet, vermoorden ze hem”* (NPO, p. 10). Gelet op de reputatie en werkwijze van een bende zoals MS-13, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, en een cruciaal element waar verzoeker duidelijk van op de hoogte was, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker wist dat het niet kunnen betalen van het gevraagde bedrag een ernstig risico op repercussies inhield en dat hij dan ook de nodige voorbereidingen of maatregelen zou hebben getroffen voor het geval dat M. zou terugkomen; kortom dat hij hierop zou hebben geanticipeerd. Dat hij dit desondanks niet zou hebben gedaan, is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van hun verklaarde problemen.

Verder is het niet logisch dat C.F., hoewel deze hem na de eerste ontmoeting had gewaarschuwd voor M., verzoeker nooit meer over hem zou hebben aangesproken. C.F. woonde nochtans slechts 2 huizen verderop, en stond tevens dichtbij zijn familie, daar hij de oom is van verzoekster (NPO, p. 17). Verzoeker heeft C.F. echter verder nooit verteld dat hij renta moest betalen, noch heeft C.F. verzoeker er ooit nog naar gevraagd: *“Hij dacht gewoon dat het over die enkele keer ging dat hij me die 20 kwam vragen”* (NPO, p. 19). Het is echter weinig geloofwaardig dat C.F. wist dat een vermoedelijk bendelid verzoeker 20 dollar had afgetrosgeld en daar verder niets over had gezegd tegen iemand van de familie, zoals de schoonvader van verzoeker, noch dit enigszins had opgevolgd met verzoeker. Gezien hetzelfde bendelid het volgende anderhalf jaar nog ettelijke keren aan zijn poort zou hebben gestaan om renta te innen, kan dit immers niet aan hem zijn voorbijgegaan. Verzoeker wijst op de goede organisatie van de bende waarmee ze het geld kwamen ophalen en dat dit *“gecamoufleerd, niet publiekelijk zichtbaar voor iedereen in de buurt”* gebeurde. Het houdt echter weinig steek dat deze bendeleden ‘onzichtbaar’ wilden opereren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes het leven van de bewoners van de gebieden die ze beheersen controleren (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 9-11). Verzoeker geeft zelf aan dat de aanwezigheid van MS-13 in de omgeving gekend is en dat afpersing dagelijkse kost is. In deze optiek is het dan ook niet alleen weinig aannemelijk dat C.F. verzoeker er nooit opnieuw over heeft aangesproken, maar ook dat verzoeker pas twee jaar later zijn schoonfamilie hiervan zou hebben verwittigd (NPO, p. 12), te meer verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat zij door de wekelijks opgelegde renta bij tijden honger zouden hebben geleden, verzoeker in de winkel moest vragen om het eten later te mogen betalen (NPO, p. 13) en zij derhalve alle hulp konden gebruiken. Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen kon redelijkerwijs worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf, zijn partner en kind in veiligheid te stellen. Dat hij zijn schoonfamilie niet eerder om hulp zou hebben gevraagd om telkens de gevraagde renta te kunnen betalen, stemt niet overeen met zijn beweerde vervolgingsvrees en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het relaas. Waar verzoeker verklaart dat zijn schoonvader of schoonbroer zouden zijn aangesproken door de bendeleden wanneer ze hem zochten voor de wekelijkse betaling van de renta (NPO, p. 24), klemt het dan ook dat zijn schoonvader en schoonbroer, geboren en getogen in die regio, verzoeker nooit over deze bezoeken van de bendeleden hebben aangesproken of enigszins hebben bevroegd.

Bovendien leggen verzoekers met betrekking tot de werkwijze van de bende bij het ophalen van de renta tegenstrijdige verklaringen af. De commissaris-generaal merkt terdege op: *“U gaf beiden aan dat de bendeleden telkens naar het hek van het domein kwamen om op discrete wijze de renta te innen (NPO, P.20). U werd dan beiden gevraagd wat er zou gebeuren als u niet in het zicht was en de bende de renta wilde ophalen. U gaf duidelijk aan dat uw schoonvader of schoonbroer in zulke gevallen aangesproken konden worden door de bendeleden om u te gaan halen: “Het gebeurde enkele keren dat ik bv onder een auto lag om stukken te vervangen en dat dan mijn schoonbroer of schoonvader de eerste was die ze zagen. Ze vroegen dan of J.(...) er niet was en dan zeiden ze: “Ja, hij is hier”” (NPO, p.24). Uw partner gaf echter herhaaldelijk duidelijk aan dat het nooit gebeurde dat een bendelid iemand*

anders dan u rechtstreeks aansprak: "Als zij niet zien dat je er echt bent, dan naderen ze niet, want zij kwamen altijd tot aan het hek" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13), "De jongen kwam wel voorbij, maar als hij die persoon daar niet ziet, gaat hij niet tot aan de plek waar het geld opgehaald wordt" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13), "Hij is niet dichterbij gekomen, omdat de deal niet met mijn ouders was maar met mijn partner" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13), "Ja, zij waren er nog, maar zij richtten zich tot de persoon die hen zou betalen" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13). Wanneer uw partner uitdrukkelijk gevraagd werd of de bende ooit haar ouders hebben gevraagd of u er was als ze u niet meteen zagen antwoordde ze: "Nee" (NPO, G.Y.R.E.(...), P.13). Deze uiteenlopende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas verder."

De uitleg in voorliggend verzoekschrift, met name dat verzoekster niet aanwezig was noch getuige was van de wijze waarop de bendeleden de renta inden, kan niet overtuigen. Verzoekster was immers duidelijk in haar verklaringen en antwoordde, in tegenstelling tot verzoeker, met zekerheid dat de bendeleden nooit iemand anders dan verzoeker aanspraken. Mocht verzoekster het daadwerkelijk niet hebben geweten omdat zij er niet bij was, dan mag redelijkerwijs worden verwacht dat dit ook zo blijkt uit haar verklaringen, hetgeen echter niet zo is. Deze verklaringen van verzoekster zijn overigens ook in tegenstrijd met hetgeen volgens hen beiden is gebeurd na hun vertrek uit El Salvador. In de bestreden beslissing kan hierover worden gelezen: *"De bende zou nog langsgekomen zijn bij hun huis, om te vragen waar verzoeker was (NPO, p. 27; NPO verzoekster, p. 9). Dat er volgens uw partner op dat moment, nadat u bent vertrokken, wel naar u gevraagd zou zijn, is tegenstrijdig met haar eerdere verklaring dat enkel de persoon die afgeperst werd rechtstreeks werd aangesproken."*

Wat betreft de houding van de bende na hun vertrek, kunnen verzoekers' verklaringen dat de reactie van de bende zich zou hebben beperkt tot een eenmalige vraag aan hun (schoon)familie waar verzoeker zich bevond (NPO, p. 27) niet overtuigen. Verzoeker zou de bende immers wekenlang aan het lijntje hebben gehouden en vervolgens het land hebben verlaten. Volgens de verklaringen van verzoekster apprecieerde de bende inkomstenverlies allerm minst: *"Zij worden wel kwaad als er iemand is die hun geld aan het geven is, en ze die dan niet meer kunnen vinden"* (NPO verzoekster, p. 9). Uit objectieve landeninformatie blijkt tevens dat niet alleen de persoon zelf die weigert renta te betalen of die vertraging oploopt omdat hij niet kan betalen, wordt onderworpen aan bedreigingen en geweld, maar ook de werknemers, zakenpartners en familieleden van deze persoon (UNHCR guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). In dit opzicht en gezien verzoekers' beschrijvingen van de meedogenloosheid van en geweld door de bende, en de woede die verzoekster beschreef wanneer mensen die renta betalen vluchten, is het dan ook opmerkelijk dat de bendeleden verzoekers' (schoon)familie niet zouden hebben aangesproken om de beweerdde openstaande schuld te vereffenen. Behalve de eenmalige vraag waar hij zich bevond, gaf verzoeker daarentegen uitdrukkelijk aan dat zijn schoonfamilie geen problemen met de bende zou hebben ondervonden omwille van hun vlucht uit El Salvador (NPO, p. 28). In het verzoekschrift wijzen verzoekers nog op de problemen die de oom van verzoekster heeft gekend na hun vertrek uit El Salvador, maar verzoeker verklaarde hierover tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat dit los stond van hun problemen en een probleem betrof tussen de bende en die oom, die ervan werd beschuldigd dat door zijn toedoen een bendelid werd opgepakt (NPO, p. 27).

Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, kan de Raad dan ook geen geloof hechten aan de beweerdde afpersing door MS-13.

5.5. Wat betreft de beweerdde eis tot voedselbedeling, acht de Raad de geduldige houding die de bendeleden zouden hebben getoond gedurende ongeveer anderhalve maand na verzoekers impliciete weigering om voedsel te leveren, niet aannemelijk. Hoewel deze voedselleveringen belangrijk bleken voor de bendeleden daar zij deze vraag elke week aan verzoeker zouden hebben gesteld en druk op hem uitoefenden, verklaarde verzoeker dat hij hen met verschillende smoesjes zou hebben kunnen afhouden zonder dat hij enige vorm van represailles heeft gekend: *"Verder niets. Ze hebben me nooit getoond dat ze tevreden waren, maar ook nooit getoond dat ze boos waren"* (NPO, p. 26).

Dat geduld staat, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, in schril contrast met de meedogenloosheid die verzoeker de bende toedichtte tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker beschreef op verschillende momenten immers hoe gewelddadig de bende was bij het uitblijven van betalingen, beschrijvingen waaruit allerm minst geduld bleek: *"Betalen ze dat niet, vermoorden ze hem. Ik spreek nu over de periode van toen ik daar vertrokken ben"* (NPO, p. 10), *"Ik heb eens voor een klant een mototaxi geschilderd, en in diezelfde sector werden mensen dat bedrag opgelegd, en die chauffeur van de mototaxi kon niet langer betalen. Als je dat opzoekt in de gegevens van Intipuca zal je zien dat ze die chauffeur vermoord hebben"* (NPO, p. 10), *"Je moet betalen. Betalen, betalen, betalen. En al je niet langer kan betalen, dan geven ze je 2 opties. Ofwel je zaak verlaten, en dan zijn er ook mensen die zeggen: "hoe kan ik mijn gezin onderhouden?", en de andere optie is dat ze hen vermoorden"* (NPO, p.

11). Deze reputatie en werkwijze vinden overigens bevestiging in de beschikbare landeninformatie (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p. 10-13, 29, 31). In deze optiek is het dan ook moeilijk geloofwaardig dat de bende voor zijn specifiek geval zoveel geduld zou hebben opgebracht wanneer hij zelf beschreef hoe ongeduldig de bende was in andere, gelijkaardige gevallen. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker reeds twee jaar lang wekelijks stipt 40 dollar betaalde en dat ze aan hem dus een goede sponsor hadden, doet hier geen afbreuk aan. Het niveau van afpersingsbetalingen wordt immers vaak sterk en zonder waarschuwing verhoogd door bendes waarbij zij zich niet al te veel zorgen maken over het failliet laten gaan van ondernemingen (UNHCR guidelines, p. 31). Dat de bende geduld opbracht voor het feit dat verzoeker geen voedsel kon leveren is bovendien des te opvallender, aangezien hij woonde bij zijn schoonfamilie, die landbouwers waren en maïs en watermeloen teelden (NPO, p. 9). In het verzoekschrift wordt benadrukt dat zij enkel maïs en watermeloen verbouwden en slechts over een beperkt stuk grond beschikten. Evenwel verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de bende niet bepaald kieskeurig was met betrekking tot welk voedsel zou worden geleverd, *“Gelijk wat”* (NPO verzoekster, p. 11). Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij met smoesjes kon ontkomen aan de voedselleveringen en eventuele repercussies van de bende kon vermijden, te meer hij gemakkelijk toegang had tot zulke basisproducten. Wat de omvang van deze gronden is, doet hier niet ter zake aangezien bendeleden, gelet op hun reputatie en werkwijze, kost wat kost hun eis willen ingewilligd zien, zeker wanneer de voedselleveringen voor hen zeer belangrijk waren.

5.6. Naast voormelde onaannemelijkheden, stelt de Raad vast dat verzoekers omtrent het verloop van de laatste weken voor hun vertrek enkele tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo had verzoeker aangegeven dat hij steeds binnenbleef en nooit meer contact had met de bende, nadat hij hen een laatste keer renta had betaald in de derde week van oktober: *“Nee, ik kon er niet mee praten, ik kwam het huis niet uit”* (NPO, p. 26). Verzoekster had echter aangegeven dat verzoeker de bende nog had gesproken tot kort voor zijn vertrek: *“Hij zei hen om hem een paar extra dagen te geven om het bijeen te krijgen. Zij verwachtten dat wij het geld ondertussen zouden verzamelen, maar ondertussen kwamen wij hierheen”* (NPO verzoekster, p. 12). Met het verweer in het verzoekschrift dat de laatste betaling plaatsvond twee weken voor hun vertrek, hetgeen volgens hen onmiskenbaar een korte tijd voor vertrek uitmaakt, geven verzoekers een eigen interpretatie van de feiten om hun relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengen zij geen concrete feiten of elementen aan die toelaten de vastgestelde inconsistentie te verklaren. Verzoekster spreekt van ‘een paar extra dagen’ om het geld bijeen te krijgen. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker de bende slechts een aantal dagen voor hun vertrek zou hebben gesproken, niet twee weken voor hun vertrek. Verzoekster bevestigde deze tegenstrijdige boodschap overigens wanneer haar werd gevraagd hoe de bende reageerde toen verzoeker in de laatste week van oktober en de eerste week van november niet betaalde: *“Hij zei hen dat hij hen de week erop volledig zou uitbetalen”* (NPO verzoekster, p. 9). Deze tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot verzoekers contact met de bende voor hun vertrek ondergraven verder de geloofwaardigheid van hun relaas.

5.7. De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt nog versterkt doordat verzoekers pas op 7 november 2019 zijn vertrokken uit El Salvador, terwijl verzoeker op 15 september 2019 besliste dat zij het land zouden verlaten en hij reeds op 8 oktober 2019 het nodige geld had verzameld om de vliegtuigtickets te kopen (NPO, p. 11-12). Dat verzoeker in oktober 2019 tickets boekte om pas een volledige maand later het land te verlaten, terwijl hij verklaarde toen doodsangsten uit te staan en een enorme druk van de bende te voelen, stemt niet overeen met zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoekers’ uitleg hiervoor, namelijk dat zij nog tijd nodig hadden om gelden bijeen te krijgen voor het vervoer naar de luchthaven, waarvoor 150 dollar vereist was, en om de eerste dagen na hun vertrek uit het land in hun eigen onderhoud te voorzien, overtuigt allerminst. De vliegtuigtickets zouden 3.332 dollar hebben gekost. Verder gaf verzoeker aan dat hij dit bedrag vrij snel kon verzamelen: *“In zo’n situatie is het de familie die helpt. Haar familie uit de VS, zij keken dan hoe ze het konden doen, want wij liepen gevaar. Iemand gaf een bepaald bedrag, een ander gaf een ander bedrag en zo verzamelden we het geld”* (NPO, p. 12). Dat hij zo’n groot bedrag reeds tegen 8 oktober kon verzameld krijgen, maar dan nog een maand de tijd zou nodig hebben om 150 dollar en wat cash geld bijeen te krijgen, is weinig geloofwaardig gelet op wat voorafgaat en gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen. Het feit dat verzoeker toen geen tickets aankocht die hen veel sneller het land uit hadden gekregen, bevestigt finaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas.

5.8. Het door verzoekers toegevoegde persbericht over het door de politie blootleggen van een kamp van bendeleden in de bergen in San Luis Del Carmen in juni 2020 (verzoekschrift, stukken 3) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers’ vrees voor vervolging dan wel een

reëel risico op ernstige schade, nu zij in gebreke blijven deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

5.9. Verzoekers' kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke onaannemelijkheden en ook tegenstrijdigheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' beweerde (afpersings)problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers' herhaaldelijke bemerking dat zij laaggeschoold zijn kan geen ander licht werpen op de voorgaande bevindingen in de punten 5.4 tot 5.8.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van problemen met MS-13.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Nu aan hun voorgehouden (afpersings)problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maken zij niet aannemelijk dat zij omwille van hun vertrek uit El Salvador vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende of iemand die de bende heeft verlaten of verraden, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoekers verklaren dat zij in Bartolo woonden, een ruraal gebied dat behoort bij de gemeente Intipuca waar de bende MS-13 domineert (NPO, p. 8, 10), maar maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zullen worden vervolgd of geïsoleerd. Gelet op het voorgaande herneemt de Raad tevens het volgende motief: *“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als zelfstandig autohersteller op het platteland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”*

5.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Hoewel het Human Rights Watch-rapport van februari 2020 inderdaad enkel betrekking heeft op de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, maakt dit rapport wel duidelijk dat er gevaren zijn bij terugkeer voor die personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek werden geïsoleerd door de bendes. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zulks ook geldt voor Salvadoranen die terugkeren uit Europa. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt

duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende­gerelateerde problemen een factor is die de risico's bij terugkeer naar El Salvador verhogen en/of verzwaren.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar dan wel algemeen profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde (afpersings)problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden worden gevisieerd door de bendes. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende­gerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende­gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure, met name 1 jaar en 8 maanden, als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Verzoekers zijn immers respectievelijk in 1974 en 1989 in El Salvador geboren en hebben daar heel hun leven gewoond. Er blijkt dan ook niet dat de duur van hun verblijf in België ertoe zou kunnen leiden dat zij hierdoor als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden overgenomen hebben waardoor zij identificeerbaar zouden zijn of omdat dat ze niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar dat land, omwille van eerdere beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de bende MS-13 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven.

5.11. Wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat in de afgelopen zeventien jaar linkse en rechtse regeringen elkaar hebben afgewisseld en een repressief beleid hebben gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendefenomeen, dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld

is, dat veiligheidstroepen ervan worden beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor buitengerechterlijke executies, willekeurige arrestaties, gedwongen ontheemding en marteling, dat de rechterlijke macht ineffectief en corrupt is, dat de aanwezigheid van bendes op bijna het hele nationale grondgebied voelbaar is, dat de territoriale controle die door bendes wordt uitgeoefend de vrijheid van verkeer beperkt, dat alle grote politieke partijen van El Salvador op een bepaald moment tijdens de verkiezingen bendes betaalden en de huidige president Nayib Bukele toen hij burgemeester van San Salvador was afspraken maakte met de bendes om zijn projecten in gevaarlijke gebieden uit te voeren, dat de bendes sterk georganiseerd zijn en de macht en de controle over de verschillende Colonias hebben, dat de bendes zich in de bergen verscholen nadat de nieuw geïnstalleerde regering haar plan “control territorial” had uitgerold en soldaten naar de steden had gestuurd om de bendes daar te verdrijven, tonen verzoekers niet aan dat er in hun land van herkomst sprake is van een gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat “de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde”, dat “daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolking”, dat “zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”, dat “de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid”, dat “de bendes in Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”, dat “het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflict-zones”, dat “het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”, dat “de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd” en dat er zodoende “ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd”, kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, waaraan in de aanvullende nota wordt gerefereerd. Dit neemt niet weg dat uit deze informatie tevens blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. De voorgaande vaststelling dat het geweld aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel, blijft aldus gehandhaafd.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen. Overigens verduidelijken verzoekers niet op welke wijze artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES